

лись с течением времени, а также имели свои специфические качества ввиду территориальной, этно-национальной и других особенностей, присущих данной местности.

Гахова О.
КЗ «ХГПА»

ДУХОВНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Проблема розвитку духовності суспільства й окремої особистості є актуальним питанням сучасної науки. У процесі еволюційного розвитку людство накопичило велику кількість цінностей, однією з яких є духовність. Крім того, за цей час відбулися перетворення самої людини: у світі стало більше освічених людей. Вони, спираючись на свої знання й досвід, можуть впливати на навколишній світ, робити його більш досконалим. І – як наслідок історичних еволюційних змін, усе більшої інтеграції особистості в цивілізацію – змінюється духовний світ людини. Людина стає більш культурною, моральною. Але в сучасному світі, окрім великих досягнень у розвитку суспільства, особистості, її освіченості та моральних якостей, усе більш помітні проблеми, які безпосередньо пов'язані з невідповідністю матеріальних досягнень людства й тими методами та шляхами, якими духовність утілюється в життя.

Підвищення інтересу до теми духовності, духовного зростання особистості в сучасній науці не є випадковим процесом. Проблему духовності розглядають філософи, соціологи, культурологи, педагоги, психологи. Представники кожної із цих наук мають свій погляд на сутність духовності, що вказує на універсальність її феномену й водночас, ускладнює можливість єдиного її тлумачення.

Проблеми духовності розвитку особистості порушували у своїх працях видатні філософи-космісти (В. Соловйов, В. Вернадський), сучасні філософи (Л. Губенський, Г. Шевченко, С. Кримський, С. Пролєєв), психологи (Ж. Юзвак, І. Бех). Ці автори дають методологічні обґрунтування сутності духовності суспільної особистості.

Г. Шевченко наголошує, що «духовність особистості вміщує в собі гармонію, красу світу, моральні імперативи, єдність думок і почуттів».

«Духовність» походить від слова «дух», яке сягає корінням античної філософії. У перекладі з латини (spiritus), грецької (pneuma) та давньоєвропейської (pneuma) це означає порух повітря, подих, дихання (як носій життя, саме життя). Pneuma – ефірна. Pneuma – теж м'яка, що не має консистенції, невловима речовина. Вона означає також подих Бога, дар життя отриманий від Бога.

Дух (духовне, духовність) належить до таких філософських понять, визначення яких можливе щодо власної протилежності – до матерії, природи, практики, тілесності, тобто реальних, самотійних сутностей, що мають джерело буття в самих собі. Тому «духовність» можна розуміти як якісну характеристику особистості, яка відображає перевагу в неї духовних, моральних, інтелектуальних цінностей над матеріальними.

У широкому сенсі дух – це філософська категорія для позначення здатності людини розкривати зміст буття в його справжності й за допомогою цього ставитися конструктивно і творчо до власної життєдіяльності. Дух – це особлива (духовна) форма освоєння світу людиною й водночас форма саморозвитку людини. Духовність виражає динаміку громадського та особистого людського життя, входить у зміст рушійних сил історичного процесу. Завдяки духовному розвитку буття людини набуває особливого характеру, специфіка і спосіб здійснення такого буття не виводяться безпосередньо з обставин і передумов його існування, а тому конкретизується як процес самовизначення людини у світі.

Грунічева А.
НТУ «ХП»

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ОФІЦЕРІВ

Розвиток управлінської культури офіцерів у професійній управлінській діяльності має велике значення, оскільки ефективність військової практики суттєво залежить від її організації та оптимального управління. Керівників військових структур у всі часи вважали особливою групою, оскільки управління військами серед усіх видів людської діяльності є одним з найбільш складних, напружених і відповідальних.

Урахування елементів управлінської культури офіцерів в управлінській діяльності дає змогу поліпшити організацію управління, спрос-